

АВТОРСКА СПРАВКА ЗА ПРИНОСНИТЕ МОМЕНТИ
в публикациите, приложени към конкурсните документи

„Риск и антирискови стратегии“ (2020), монография:

1. В монографията „Риск и антирискови стратегии“ е формулирана нова, неартикулирана в досегашните изследвания на риска дефиниция на тази категория, която я обвързва не просто с неблагоприятните измерения на бъдещето, а с ценностно–измеримите му състояния. Дали определено бъдещо стечение на обстоятелството ще бъде възприето като риск зависи от отношение на субекта (индивидуален или колективен) към него. На тази основа е направена и съпоставката с шанса.
2. В книгата се предлага оригинална класификационна схема на рисковете, която до момента не е била поставяна на обсъждане и обосноваване – определянето на всички възможни рискове чрез това дали е възможно те да бъдат избегнати, редуцирани, компенсирани или не. Координатната система на риска, изградена на принципа „дистрибутивност - транзитивност“, е лесна за прилагане и най-важното – практически ориентирана.
3. На основата на тази нова класификация на рисковете се анализират и възможните антирискови стратегии – застраховането, поделянето на риска, както и култивирането на социален капитал. Тези стратегии могат да се използват както от индивида, така и от колективните образувания от типа общност или общество – професионални и етнически групи, нации, държави, дори междудържавни съюзи.
4. Напълно оригинално е разглеждането на култивирането на социален капитал като антирискова стратегия. Тя е приложима в случаите, когато онези вредоносните последици от евентуалните бъдещи събития нито могат да се разпределят между повече субекти, нито е възможно да се прехвърлят, напълно или частично, върху друг. Те са нетранзитивни и недистрибутивни. В този случай един от начините да бъдат смекчени негативните последици е съзнателното и системно изграждане на мрежа от контакти и позитивни междуличностни взаимоотношения, които обобщено могат да се нарекат създаване на социален капитал.
5. На основата на предложените във втора глава разбирания за същността на риска и за неговото класифициране е осъществена преоценка на евротчленството на България като антирискова стратегия – на нейните

особености и навременност, както и на силните и слабите ѝ страни. Формулира се изводът, че балансираният подход, обвързан със съблюдаването на националните приоритети и задълбоченото вникване в предимствата и вредите от този избор, е по-удачният в сравнение с безрезервното приемане на условията и решенията на общностните институции.

6. В книгата е предложено и едно възможно решение на важен от политическа и правна точка проблем – този за разбирането и защитата на суверенитета в съвременните международни отношения. Установените и утвърдени след Втората световна война стандарти на взаимно зачитане на държавните суверенитети са подложени на преоценка в десетилетията, последвали рухването на Берлинската стена. Създаването на Европейския съюз пък задава нови норми на отношения между държавите членки, при които проблемът за тяхната самостоятелност и способност да водят независима политика излиза на преден план. Това и налага концепцията за суверенитета да бъде осъвременена, аргументирана и съобразена с новите условия.
7. Обоснована е връзката между възприемането и градирането по степен на значимост на рисковете, от една страна, и разбирането, че прогнозирането на бъдещето има своите обективни и субективни ограничения, от друга. Бъдещето винаги ще притежава определена, по-голяма или по-малка степен на непрозрачност, от която могат да се породят неизвестни и неочаквани опасности, заплахи или вреди. Затова стратегическите ни избори винаги следва да оставят възможността за план „В“ и за преподреждане на приоритетите.

„Медийно право“ (2016) монография:

8. В монографията „Медийна сигурност“ в синтезирана форма и съобразена с юридическата теория и практика е формулирана дефиниция на категорията „медийно регулиране“. Това е една от най-често цитираните части от книгата.
9. Осъществена е относително пълна и аргументирана класификация на търговските съобщения, съобразена с разпоредбите на вътрешното и на международното медийно законодателство. Тази класификация има важно значение както при извършването на същинската медийна дейност, така и при нейната регулация, а и в съдебната практика - за ясното разграничение между допустимите и недопустимите форми на реклама, спонсорство и др. форми на финансиране на медиите.

10. В обобщена и същевременно разбираема форма е характеризирано отношението между глобалната комуникационна мрежа (Internet) и глобалната информационна мрежа (World Wild Web). До момента подобна съпоставка не е правена в специализираната литература. Това позволява не само да се очертаят периметрите и ограниченията, но и специфичните за всяка от тези мрежи начини за организиране и регулация. Въпросът придобива все по-голямо значение поради ускоряващия се процес на дигитализация и мигриране на традиционните медии към Интернет-пространството.
11. Разгледани са и са обобщени условията и бариерите пред реализиране на основните комуникационни права на гражданите – свободата на словото, достъпа до информация, защитата на източника на информация. Чрез анализа на основните бариери пред реализирането на тези права (неясната медийна собственост, зависимостите от различен порядък, цензурата и автоцензурата, недостатъчния професионализъм и т. н.) се очертава и механизмът на изкривяване на достоверността и за манипулация на потребителите на медийни услуги.
12. В книгата е въведено и дефинирано понятието „медийна сигурност“. То се поставя в контекста на националната сигурност и е очертан неговият периметър като е съпоставено с други близки понятия – комуникационна, информационна, ITсигурност и др. Специално внимание в тази тематична област е отделено на защитата на една от най-уязвимите групи потребители на медийно съдържание – децата.

**„Професионалната непригодност” като професионално-етична
санкция в юридическите професии (2013), статия:**

13. В статията е аргументирана ролята и мястото на професионалната непригодност сред професионалните и етичните стандарти на юридическите професии. Тази категория до момента не е въвеждана нито в закона за съдебната власт, нито в Кодекса за етично поведение на българските магистрати. Но тя има важно място при преценката на способността на дадено лице да изпълнява определена длъжност в съдебната система или да упражнява юридическа професия. Тя не следва да се идентифицира със санкциите за неправомерно поведение, а произтича от по-особения характер на професията на юриста.

**Тоталната монетизация като генератор на социално неравенство
(2013), студия:**

14. В студията е формулирана нова, несрещана до момента дефиниция на парите като сетивната форма на отношенията между хората в конкретна социално-икономическа и политическа система. Това позволява да се вникне в генезиса не само на финансовите кризи и

валутните спекулации, но и да се очертае ролята на паричната система и особено на контрола върху нея при генерирането и поддържането на една или друга система на социално неравенство и преразпределение на произведения обществен продукт.

„Правото на комуникация като основно човешко право и неговото „регулиране“ (2013), статия;

Комуникационната среда като общо благо – от регулация към защита (2014), статия:

15. В двете статии, публикувани в „Юридически сборник“, е обоснована връзката между човешкото достойнство и правото на комуникация в качеството му на основно човешко право. Чрез правото на комуникация се удовлетворява една от най-важните потребности – потребността от общуване и включване в по-голяма човешка общност. Особеният статус на правото на комуникация е изведено от съпоставката между основните конституционни права и основните човешки права – две категории, които макар да се припокриват в значителна част, не са идентични. Това разграничение е ключово, тъй като отвежда към механизмите за тяхното опазване – в единият случай говорим за регулация, а в другия – за защита.
16. За пръв път в юридическата ни литература се дефинира комуникационната среда като общо благо. В тази си статус комуникационната среда не следва да се приравнява на публичната собственост, тъй като всяка собственост, включително и публичната, предполага субект, който може да се разпорежда с нея като със собствена. В двете статии се обосновава тезата, че ударението следва да се постави върху защитата и опазването на комуникационната среда, включително и чрез използване на авторитета и на институционалната мощ на държавата. Това изключва нейното приватизиране, независимо от формата под която се извършва то.

Общите блага (commons) и бъдещето на капитализма (2015), студия:

17. В студията е формулиран един нетрадиционен подход към дефиниране на социално-икономическата система, изградена върху принципа на либералния пазар – чрез нейното отношение към общите блага (природни ресурси, предмети, вещи или културни достижения за общо ползване). Това позволява степените на социално неравенство да се изведат от формата и размера, в които чрез институционално и законово регламентирани процедури общите блага е допустимо да бъдат предоставяни изключително в полза на определено, по правило ограничено и олигархично дефинирано малцинство.